

[Justitsministeren]

stemmelsen pålægger kommunalbestyrelsen en forpligtelse til på grundlag af en løbende vurdering af det aktuelle og forventede behov at udbygge institutionerne, og at denne forpligtelse normalt vil være opfyldt, når institutionerne under kommunen videreføres og udbygges i overensstemmelse med den senest fastlagte sociale udbygningsplan.

Justitsministeriet finder på denne baggrund ikke, at den ønskede generelle undersøgelse af mulige fortolkninger af ordet »skal« i lovtjekter må antages at kunne føre til en nærmere afklaring af, hvilken retlig betydning anvendelsen af ordet har i konkrete tilfælde.

Til *arbejdsministeren* (15/6 79) af:

Glistrup (FP):

»Hvilke vanskeligheder har pengeinstitut- og forsikringsselskaber i de senere år haft med at tiltrække sig elever?«

(Spm. nr. 1086).

Begrundelse

Arbejdsløshedsstatistikkerne for de senere år viser som bekendt, at der over statskassen udbetales meget betydelige milliardbeløb til et sekscifret antal registreret arbejdsløse. Dertil kommer en lang række såkaldte beskæftigelsesplaner, der også er med til at belaste de offentlige budgetter ganske kraftigt og dermed til alvorligt at lædere den sociale situation i Danmark og Danmarks betalingsbalance.

Meget betydelige dele af disse udbetalinger går til ungdomsarbejdsløse.

Samtidig oplever man, hvor man end færdes i det danske samfund, at det ikke er til at skaffe arbejdskraft, og tilsvarende indtryk får man, når man læser dyre annoncer i søndagsaviser m.v.

Nogle af de brancher, hvor denne forgæves jagten på arbejdskraft synes at forekomme, er banker, sparekasser og forsikringsselskaber.

Dette skyldes antagelig ikke, at der er for få uddannede inden for disse brancher (men muligt, at samfundsmæssigt ret unyttig beskæftigelse inden for den offentlige sektor stjæler af den arbejdskraft, der kunne gøre nytte for det danske samfund i pengeinstitutter m.v.). Særlig klart fremtræder dette for så

vidt angår elever. Og når man erindrer den stærkt eksploderende boglige uddannelse, som vore dages unge får sammenlignet med tidligere tiders forhold, er der simpelt hen noget, der ikke kan bringes til at passe med alle de mange unge, der ifølge statistikkerne skulle stå til rådighed for arbejdsmarkedet, og man fristes derfor til at tro, at forklaringerne ligger på helt andre felter end dér, hvor den traditionelle argumentation foregår, for eksempel derved, at mange unge med de gældende understøttelsesregler foretrækker den umiddelbart lettere arbejdsløshedsstatus som livsform, selv om dette jo unægteligt på noget længere sigt er til stærk menneskelig og samfundsmæssig ulykke. Selv om det af floppede, venstrefordrejede mediefolk vil blive opfattet som helligbrøde at begynde at diskutere sagerne ud fra denne synsvinkel, er det for det folketing, som skal tilrettelægge landets udvikling, afgørende – ubarmherteligt og lige på og hårdt – at få de rette sammenhænge belyst, også når virkelighedens verden ikke måtte vise sig at stemme med socialdemokratiske og andre socialistiske trosbekendelser.

Et af midlerne til belysning af emnet er nærværende spørgsmål, der muligt efter sin branchegenstand i vidt omfang hører under handelsministerens område. Når spørgsmålet desuagtet stilles til arbejdsministeren, beror det på, at det unægteligt er mere givtigt for den fortsatte samfundsdebat at få en belysning af emnet fra den nuværende arbejdsminister end fra den nuværende handelsminister.

Besvarelse (26/6 79):

Arbejdsministeren (Auken):

For så vidt angår forholdene inden for pengeinstitutterne har arbejdsministeriet indhentet oplysninger fra Danske Bankfunktionærers Landsforening og fra Handelsbanken, der ifølge Den Danske Bankforening er bankernes talsmand på området.

Landsforeningen har udtalt, at det er foreningens opfattelse, at bankerne i de seneste 4-5 år overhovedet ikke har haft problemer med at tiltrække sig elever til de stillinger, der har været ledige.

For at sikre at foreningens opfattelse harmonerer med de faktiske forhold, har foreningen rettet henvendelse til en række tilfæl-